

Arrest

nr. 116 607 van 8 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SCHOCKAERT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Lamatai Suleimakheil (district Qarghayi van de provincie Laghman), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. Uw vader zou tijdens de oorlog tussen Afghanistan en de Sovjetunie als mujahedin hebben meegestreden tegen de Russische troepen. Sinds de val van het talibanregime zou uw vader echter niet meer als talib actief zijn geweest. Wel zou hij sinds de laatste twee jaar voor uw vertrek regelmatig bij jullie thuis bezoek hebben ontvangen van talibs met wie hij destijds samen had gestreden. Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan zou uw vader door de Afghaanse veiligheidsdiensten zijn gearresteerd omwille

van zijn contacten met de taliban. Hij zou na twee weken opsluiting zijn vrijgelaten op voorwaarde dat hij informatie over zijn ex-collega's zou doorgeven aan de autoriteiten. Drie dagen later zou uw vader 's nachts door de taliban zijn ontvoerd. U zou hiervan getuige zijn geweest en de talibs zouden ermee hebben gedreigd u ook te ontvoeren indien u de autoriteiten op de hoogte zou brengen van wat er was gebeurd. Sindsdien zou er geen nieuws meer zijn geweest van uw vader. Vijf dagen na uw vaders ontvoering zouden de Afghaanse autoriteiten naar uw huis zijn gekomen op zoek naar uw vader. Hierna zouden zij telkens met een interval van twee dagen nog twee keren zijn langsgekomen. Ze zouden hebben duidelijk gemaakt dat u door hen zou worden gearresteerd indien u uw vader niet aan hen uitleverde. Omwille van deze incidenten zou uw oom langs moederskant uw vertrek uit Afghanistan hebben geregeld en vier dagen na het laatste bezoek van de autoriteiten zou u het land hebben verlaten. U zou 2,5 maanden onderweg zijn geweest van Afghanistan naar België, waar u op 1 augustus 2011 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 11/5/1388 (2 augustus 2009 Gregoriaanse kalender (GK)), een badge als bewijs van uw vaders lidmaatschap bij de taliban tijdens de inval van de Sovjetunie en foto's van uw vader als lid van de taliban.

U zou nog geregeld contact onderhouden met uw moeder in Afghanistan. Zij zou u hebben verteld dat de Afghaanse autoriteiten nog twee keren naar uw huis kwamen op zoek naar u en uw vader. De laatste keer zou ongeveer een jaar geleden zijn.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw verklaringen bevatten immers heel wat vaagheden, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt ondermijnd.

Zo bent u vooreerst heel erg vaag over uw vaders band met de taliban.

U verklaart in dit licht dat uw vader ten tijde van de oorlog met de Sovjetunie als jihadist had meegevochten. Wanneer u de vraag wordt gesteld of uw vader nadien ook nog als talib actief was geweest, ontwijkt u deze tot driemaal toe (gehoorverslag CGVS, p. 12). Als u dan wordt gevraagd of uw vader sinds de val van het talibanregime nog actief was geweest als talib, antwoordt u uiteindelijk negatief en stelt u dat hij wel nog 'een link' had met de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 12). Over deze link weet u echter enkel te zeggen dat uw vader een keer à twee keren per maand bezoek kreeg van een aantal andere talibs. Verder weet u helemaal niets te zeggen over wat uw vaders activiteiten precies inhielden of waarom uw vader plots, na al die jaren, opnieuw met hen contact zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 17-18 en 23). Wanneer u dan wordt gevraagd deze talibs die regelmatig naar uw huis kwamen te omschrijven, blijft uw antwoord opmerkelijk oppervlakkig, nl. dat zij 'lang haar, een tulband en lange baarden' hadden (gehoorverslag CGVS, p. 18). Zelfs wanneer wordt aangedrongen op een meer gedetailleerde omschrijving, blijkt u hiertoe niet in staat (gehoorverslag CGVS, p. 18). Gezien uw verklaring dat u de talibs zo vaak naar uw huis kwamen en dat u hen voedsel en thee gaf, is deze vaststelling erg bevreemdend (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Daarnaast kunnen ook uw verklaringen omtrent de ontvoering van uw vader door de taliban maar weinig overtuigen.

Zo is het maar weinig aannemelijk dat uw vader niet vreesde dat de taliban hem zouden opzoeken en gewoon thuis bleef nadat hij door de Afghaanse autoriteiten was ontvoerd en hen informatie had verschaft over andere talibs (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Gezien het geregelde contact dat uw vader had met andere talibs en het feit dat hij gedurende twee weken was gearresteerd, was de kans immers heel groot dat de taliban over zijn arrestatie te weten waren en dat zij zich zouden willen wreken voor het feit dat uw vader informatie aan hen had doorgegeven. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, meent u dat de taliban niet wisten dat uw vader door de autoriteiten was gearresteerd en dat hij aan hen informatie had verschaft (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit staat echter in contrast met uw eerdere verklaring dat uw vader door de taliban werd ontvoerd op beschuldiging van spionage voor de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 13). Wanneer u bovendien de logische vraag wordt gesteld waarom de taliban uw vader zouden ontvoeren indien zij toch niet op de hoogte waren van zijn contact met de autoriteiten, verandert u plots weer uw verklaringen door te stellen dat de taliban wel op de hoogte waren van uw vaders arrestatie en meent u dat u eerder had gezegd dat de taliban het 'misschien wisten' (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dat u uw antwoorden verandert naar gelang de vraagstelling, maakt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig wordt aangetast.

Ook over deze arrestatie van uw vader door de Afghaanse autoriteiten blijven uw verklaringen opnieuw erg beperkt.

Wanneer u bijvoorbeeld wordt gevraagd gedetailleerd te omschrijven hoe de soldaten die uw vader kwamen arresteren eruit zagen, verklaart u enkel dat zij donkerblauwe uniformen hadden (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer meermaals wordt aangedrongen op meer details, reiken uw verklaringen niet verder dan dat zij 'mensen waren' en een hoofddeksel droegen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dat u nog steeds zo vaag bleef over uw verklaringen, hoewel het CGVS u er al tot tweemaal toe attent op maakte dat u van u zo gedetailleerd en uitgebreid mogelijke verklaringen werden verwacht (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 18), is opmerkelijk. Verder weet u ook niets te zeggen over de locatie of omstandigheden waarin uw vader gedurende twee weken was opgesloten (gehoorverslag CGVS, p. 19-20).

Tot slot zijn uw verklaringen over uw laatste dagen in Afghanistan niet coherent.

Zo meent u dat de Afghaanse autoriteiten na de ontvoering van uw vader nog drie keren naar uw huis kwamen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Wanneer u wordt gevraagd te duiden wat de autoriteiten zeiden tijdens hun bezoek, verklaart u dat zij ermee dreigden u te arresteren indien uw vader niet kwam opdagen (gehoorverslag CGVS, p. 21). U bevestigt in dit licht expliciet dat zij twee keren hetzelfde hadden gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 22). Wanneer u dan wordt gevraagd waarom de autoriteiten dan niet gewoon de daad bij het woord voegden en u arresteerden, verandert u plots opnieuw uw verklaringen door te stellen dat u pas bij hun derde bezoek op een dergelijke manier werd bedreigd en dat u bij hun tweede bezoek had gezegd dat uw vader naar een begrafenisceremonie was (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat u opnieuw zomaar uw verklaringen wijzigt, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Tot slot is het erg bevreemdend dat u verklaart de laatste dagen van uw verblijf in Afghanistan bij uw oom langs moederskant te hebben doorgebracht, terwijl u eerder expliciet verklaarde de laatste week voor uw vertrek thuis te zijn gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 22). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid dat het huis van uw oom naast uw huis ligt en dat het daarom ook uw huis is, kan in dit licht niet aannemelijk worden bevonden (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan uw beweerde problemen in Afghanistan met de autoriteiten en met de taliban ernstig kan worden getwijfeld. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Qargayi van de provincie Laghman, kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in Jalalabad worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Jalalabad een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel meent zich niet buiten uw dorp te kunnen vestigen, omdat u vreest overal in het land door de taliban of de autoriteiten te worden gezocht (gehoorverslag CGVS, p. 22 en 23). Gezien de ongeloofwaardigheid van deze problemen (zie supra), kan dit argument dan ook niet verder in rekening worden gebracht. Verder verschaft u het CGVS geen duidelijk beeld van uw financiële situatie, waardoor niet kan worden verondersteld dat u niet over de middelen zou beschikken om zich buiten uw dorp te vestigen. In dit licht verklaart dat uw oom 900.000 afghani betaalde voor uw reis naar Europa (gehoorverslag CGVS, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd hoe uw oom aan dit aanzienlijke bedrag was gekomen, meent u dat uw moeder haar land aan hem had gegeven en dat hij de inkomsten ervan kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 15). Ermee geconfronteerd dat dit nog steeds geen verklaring was voor het feit dat uw oom zoveel geld had kunnen betalen, meent u dat uw moeder uw oom had betaald (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uw verklaringen over deze betaling zijn echter allesbehalve duidelijk. Zo meent u eerst niet te weten hoeveel uw moeder hem betaalde, terwijl u even later plots toch meent te weten dat het over 200.000 afghani gaat. Waar uw moeder dit geld vandaan haalde, weet u echter opnieuw niet te zeggen. Waar uw oom bovendien de overige 700.000 afghani vandaan haalde, weet u ook niet te duiden (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Bovendien is het ook opmerkelijk dat uw oom – ondanks de grote som geld die hij betaalde voor uw vertrek – nog steeds in staat blijkt te zijn om naast zijn eigen familie ook integraal uw moeder, twee broers en twee zussen financieel te steunen (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 10-11). Dat hij dit nog steeds kan, hoewel hij en uw moeder samen slechts over 3 jeribs grond zouden beschikken, is immers maar weinig aannemelijk (gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarnaast is het opmerkelijk dat uw oom uw documenten opstuurde vanuit Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 13 en

23), waaruit kan worden verondersteld dat hij zich gemakkelijk naar daar kon verplaatsen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen waarom uw oom u en uw familie ook nu niet meer verder zou ondersteunen. Tot slot blijkt u al enige werkervaring te hebben als kleermaker en beweert u nooit problemen te hebben gekend met de Afghaanse autoriteiten of andere Afghaanse burgers (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 11).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag dient te worden bemerkt dat zij bovenstaande beslissing niet kunnen wijzigen aangezien zij geen elementen betreffen die in bovenstaande beslissing in vraag werden getrokken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet evenals van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de stukken die hij reeds voorlegde bij het Commissariaat-generaal (een taskara, een badge en foto's van verzoekers vader als lid van de mujahideen), aangevuld

met een beleidsdocument van de commissaris-generaal inzake het beoordelen van de subsidiaire bescherming voor Afghanen d.d. september 2010, en twee persberichten over aanslagen in Jalalabad.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien verzoeker (i) vage en ontwijkende verklaringen aflegde over de band van zijn vader met de taliban, (ii) zijn verklaringen over de ontvoering van zijn vader tijdens het gehoor wijzigde in functie van de vraagstelling, (iii) vage verklaringen aflegde over de arrestatie van zijn vader door de Afghaanse autoriteiten evenals over zijn detentie, (iv) tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dreigementen die hij zelf ontving van de Afghaanse autoriteiten evenals over zijn verblijfplaats voor zijn reis naar Europa.

De Raad stelt vast dat bovenvermelde motieven allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn. De feitelijke vaststellingen die aan de motieven ten grondslag liggen raken de kern van het asielrelaas en leiden daarom tot de ongeloofwaardigheid van zowel verzoekers beweerde vrees voor de taliban, als voor zijn nationale overheid. In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen enkele poging om één van de vele vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten met enig objectief argument. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn relaas, hetgeen niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het volstaat niet om een vrees voor vervolging louter te formuleren. Deze vrees moet *in concreto* aannemelijk gemaakt worden middels coherente en plausibele verklaringen. Op basis van de vastgestelde vaagheden, inconsistenties en opeenvolgende wijzigingen in de verklaringen van verzoeker kon de commissaris-generaal in redelijkheid vaststellen dat aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

De bij het verzoekschrift gevoegde stavingstukken vermogen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet te herstellen. De taskara, de badge en de foto's werden door verzoeker reeds eerder voorgelegd en derhalve mee betrokken in de motivering van de bestreden beslissing. In die beslissing motiveerde de commissaris-generaal omstandig waarom aan die documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht. De betreffende motivering vindt steun in de stukken van het administratief dossier en is deugdelijk. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om deze motivering op enige wijze te betwisten.

De stukken die verzoeker op 3 december 2013 per faxkopie aan de Raad bezorgt doen evenmin afbreuk aan hetgeen voorafgaat, net zomin als de originele taskara en brief van het dorpshoofd die ter terechtzitting worden neergelegd. De taskara's met vertaling betreffen de identiteit van verzoeker en zijn vader die vooralsnog niet in twijfel worden getrokken. De verklaringen van een bewoner en twee dorpshoofden hebben, gelet op het feit dat het van algemene bekendheid is dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is omdat deze via corruptie gemakkelijk kunnen verkregen worden, weinig bewijswaarde. Dit geldt eveneens voor het stuk (verklaring van bewoner en dorpshoofd van het dorp Malek Is-ha Khan) dat per post op 20 december 2013 aan de Raad werd overgemaakt. Ten overvloede hebben documenten slechts bewijswaarde voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Jalalabad, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Verweerder volhardt in deze analyse en legt ter staving hiervan op 2 december 2013 een geactualiseerde versie neer.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hem luidens het eigen beleidsdocument van de commissaris-generaal (stuk 6) de subsidiaire bescherming wordt toegekend gezien zijn regio door de commissaris-generaal voorkomt op zijn lijst van onveilige gebieden. Verzoeker betwist dat er voor hem een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief zou bestaan in Jalalabad, gezien verweerder niet heeft aangetoond dat verzoeker aldaar over voldoende middelen zou beschikken om zich te hervestigen en omdat er in Jalalabad nog steeds aanslagen voorkomen. Verzoeker verwijst hiertoe naar twee persartikelen die gewag maken van aanslagen in mei en augustus 2013 (stuk 7 en 8).

De Raad merkt op dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief toegankelijk is, onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, door verweerder toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: Jalalabad is net als andere steden stevig in handen van de overheid. Complexe aanvallen viseren voornamelijk hoge profielen, met name overheidsgebouwen, personen verbonden aan de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid. De meeste *Internally Displaced Persons* (IDP's) nemen hun toevlucht tot de stad waarbij de meerderheid in gehuurde woningen terecht kan en sommigen onderdak krijgen van gastgemeenschappen of vrienden en verwanten. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse, Deel I*, 23-24, 20 november 2013).

Er zijn geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat een hervestiging in Jalalabad voor verzoeker *onredelijk* zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift van uit lijkt te gaan dat de commissaris-generaal moet aantonen dat hij over voldoende financiële middelen beschikt om zich daadwerkelijk aldaar te vestigen, merkt de Raad op dat verzoeker aan voormeld artikel een voorwaarde toevoegt die noch door de wet, noch door de internationale rechtspraak, noch door het UNHCR wordt vereist. In zijn bestreden beslissing motiveerde de commissaris-generaal omstandig waarom er *in casu* geen argumenten zijn die erop wijzen dat het voor verzoeker onredelijk zou zijn om zich in Jalalabad te hervestigen. De feitelijke vaststellingen die de commissaris-generaal daartoe in de bestreden beslissing opsomde vinden allen steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker onderneemt opnieuw geen enkele poging om de betreffende

vaststellingen te ontkrachten, doch beperkt zich tot het minimaliseren van die motivering, hetgeen niet afdoende is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad tenslotte, merkt de Raad op dat beide persartikelen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt de algemene analyse van de commissaris-generaal bevestigen. De artikelen maken gewag van twee aanslagen tegen de internationale aanwezigheid in Jalalabad. Het voorkomen van dergelijke aanslagen kadert in een patroon van sporadisch en gericht geweld waarbij burgers niet worden geviséerd, hetgeen niet kan gelijkgesteld worden met het willekeurige geweld dat artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet beoogt.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER